

Videoveiledning styrker fagligheten

Sigbjørn Henning

Mari Utstumo

Petter Møllenberg

Ola Auran

Andreas Bøhler

Gaute Guldaahl

Ingvild Hellesøy

Psykologforeningen har lite overbevisende argumenter når de har vedtatt å begrense godkjenning av veiledning via video. Bestemmelsene går også på tvers av miljøhensyn.

I desember 2018 vedtok sentralstyret nye utfyllende bestemmelser for veiledning, og la for første gang begrensninger på veiledning via videokonferanse. Det er nå kun tillatt for individualveiledning dersom veileder og veiland møtes fysisk annenhver måned. Gruppeveiledning godkjennes ikke. Restriksjonene fremstår som tynt begrunnet, og går etter vårt syn på tvers av viktige etiske og politiske hensyn.

For flere er fly det eneste alternativet

Slik vi har forstått det, skyldes mye av Psykologforeningens skepsis til veiledning via videokonferanse at det ikke eksisterer evidens på hvorvidt kvaliteten på dette tilsvarer kvaliteten på tradisjonell veiledning med fysisk oppmøte. Rousmaniere, Abbass og Frederickson (2014) påpeker imidlertid at det heller ikke finnes omfattende forskning på effekten av tradisjonell veiledning. Dette var kjent da dagens restriktive bestemmelser for veiledning via videokonferanse ble vedtatt; blant annet fremgår det i dokumentet som ble lagt til grunn for beslutningen (Straumsheim, 2018).

Dette leder oss til å tro at Psykologforeningens beslutning er basert på et prinsipp om varsomhet i møte med nyvinninger. Det er forståelig at et slikt prinsipp kan springe ut av bekymring for svekket faglighet. Vi vil argumentere for at tilgang på videoveiledning tvert imot styrker norske psykologers faglighet.

Faglig sett gir formatet to fordeler: 1) Mulighet for hyppigere veiledning enn når vi må reise for å møtes fysisk. Hyppigere veiledning gir mulighet til å følge pasientforløp i større detalj, noe som gir bedre læringsutbytte. 2) Økt tilgjengelighet av spisset kompetanse, uavhengig av hvor i landet veileder og veiland befinner seg.

Dessuten eksisterer det viktige etiske og politiske hensyn som taler for formatet. Et av dem er allerede behandlet av Nicolaisen og Westgren (2018), som påpekte at restriktive bestemmelser diskriminerer psykologer som bor andre steder enn på Østlandet.

De nye bestemmelsene går også på tvers av miljømessige hensyn. Mange psykologer i spesialisering må nå reise jevnlig til Oslo. Det gjør Psykologforeningen ansvarlig for en betydelig og i våre øyne unødvendig økning i utslipp av klimagasser. Det er påfallende at de nye bestemmelsene

ble vedtatt kort tid etter at FNs klimapanel kom med sin rapport, der de konkluderte med at det må gjennomføres store og raske endringer hvis den globale oppvarmingen skal begrenses (IPCC, 2018). Vi er bekymret for at vår fagorganisasjon neglisjerer anbefalinger på et så viktig område.

Til slutt vil vi kort imøtegå to innvendinger Psykologforeningen har hatt mot formatet. Den første er bekymring for at gruppedynamikk går tapt ved bruk av videokonferanse i gruppeveiledning. I de eksisterende bestemmelsene for veiledning finnes det imidlertid ikke krav til verken bruk av gruppeveiledning eller fokus på gruppeprosesser. Den andre handler om bekymring for at arbeidsgivere skal komme til å presse psykologer til å velge spesialisering hos institutter som tilbyr veiledning via videokonferanse, av økonomiske hensyn. Vi påpeker at de teknologiske løsningene er tilgjengelige for alle institutter, og ser ingen grunn til at det ikke skal finnes insentiver for å tilby distrikts- og miljøvennlige løsninger.

Oppsummert kan vi ikke se at Psykologforeningen har lagt frem overbevisende argumenter for begrensningene på veiledning via videokonferanse som nå foreligger. Tilgang på slik veiledning kan hevdes å styrke faglighet, fremstår som distriktpolitisk rettfærdig, og bidrar til å holde klimagassutslippene nede.

Referanser

- IPCC. (2018). *Global warming of 1.5°C: An IPCC Special Report on the impacts of global warming of 1.5°C above pre-industrial levels and related global greenhouse gas emission pathways, in the context of strengthening the global response to the threat of climate change, sustainable development, and efforts to eradicate poverty*. Forhåndspublisert på nett. <https://www.ipcc.ch/sr15/>
- Nicolaisen, E., & Westgren, J.E. (2018). Problematisk retningslinje. *Tidsskrift for Norsk psykologforening*, 56(4), 294–295.
- Rousmaniere, T., Abbass, A., & Frederickson, J. (2014). New developments in technology-assisted supervision and training: A practical overview. *Journal of Clinical Psychology*, 70(11), 1082–1093. <https://doi.org/10.1002/jclp.22129>
- Straumsheim, P. (2018). *Videokonferanse i veiledning – en kort litteraturgjennomgang*. Upublisert manuskript, Norsk psykologforening, Oslo.